

i Politiretskredsene Vedtægter? Ja, for mit Vedkommende tilstaar jeg, at det ingenlunde er let for mig at besvare dette Spørgsmaal, men jeg er alligevel og fuldt ud Parthaver i det Lovforslag, som foreligger. Jeg tror, det er rigtigt at give de Bestemmelser, der foreslaas — jeg tænker særlig paa §§ 1 og 2 — og skal ganske simpelt sige hvorfor. Jeg kender bedst Forholdene i Kjøbenhavn, jeg kender min egen kjøbenhavnske Befolkning, jeg ved, at hvis man i dette Øjeblik uden nogen som helst Overgang slap de 6—700 Kvindfolk, som ere indskrevne under den offentlige Prostitution i Kjøbenhavn, løs paa det borgerlige Samfund, gav dem Lov til uden nogen som helst Indskrænkning at søge deres Erhverv paa Gader, Stræder, paa offentlige Steder, hvor som helst, vilde der opstaa en saadan Indignation i Befolkningen, at den Lovgiver, der havde indført noget saadant, vilde blive angreben meget stærkt og angreben med Føje. Dette skriver sig for en Del fra den Nervøsitæt, som er en større Stads Befolkning egen. Lige saa let som vi blive betagne, saa snart vi læse om Misbrug og Vilkaarlighed fra Politiets Side over for Kvinder, blive vi omvendt lige saa indignerede ved at se saadanne Kvinder, som man Dagen forud har vedtaget Resolutioner om, paa offentlig Gade om Aftenen søge deres Erhverv. Det er nu en Gang noget, man maa tage med i Betragtning; der er en Følelse og en Stemning, der gør sig gældende her. Jeg nævner det just, fordi man i andre store Byer, særlig London, hvor man ikke har nogen organiseret Prostitution og overhovedet ikke har nogen som helst Indskrænkning paa dette Omraade, finder sig i saadanne Ting, tager dem med, fordi man mener, det ikke kan være anderledes. Men man vil ikke finde sig i det her, og jeg tror det rigtigt fra et saa strengt organiseret System som det danske under alle Omstændigheder at gaa til, foreløbig, i det mindste som en Overgang, maaske ogsaa som definitiv vedtagen Bestemmelse, at opretholde Bestemmelser som dem, der foreslaas i § 1. Jeg tror endvidere, man maa sige, at det ingenlunde er saa, som den højtærede Justitsminister sagde, at disse Bestemmelser ikke vilde blive effektive. Naar man i Virkeligheden ved, hvorledes en saadan Virksomhed udøves, navnlig med en stærkt udfordrende Optræden, ved paafaldende Klædedragt, ogsaa ved den Maade, hvorpaa Boligerne kunne være udstyrede, og lignende Ting, som kunne vække Forargelse, tror jeg, at

dette vil blive modvirket ved dette Lovforslag. Jeg tror endvidere — og det havde den højtærede Justitsminister ogsaa Øjet oppe for — at der er en Forbindelse mellem § 1 og § 2, som gør Bestemmelserne i § 1 naturlige og, tør jeg sige, i Øjeblikket uundværlige. § 2 blev baade af den højtærede Minister og af det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 1ste Valgkreds (Ellinger), jeg vil ikke sige angrebet, men paa en Maade kastet os i Næsen, som om der skulde ligge en Modsigelse mellem det Standpunkt, vi i Virkeligheden stode paa, og det, at vi vilde gøre Utugtserhvervet strafbart. Det tror jeg ikke, den højtærede Minister har Ret i. Lad os nu se! Hvis vi ophævede Loven af 10de April 1874 og Straffelovens § 180, hvorledes vilde man saa stille sig, saa snart en Kvinde levede paa den Maade, som der her er Tale om, og paa en opsigtvækkende Maade søgte at drive sit Erhverv? Ja, jeg kan ikke læse Loven af 3dje Marts 1860 paa anden Maade, end at hun saa naturlig vilde være Genstand for Polititilhold. § 2 i denne Lov siger: „Enhver, der ikke vides at have Formue, fast Næringsvej eller anden Stilling, der afgiver Betryggelse for, at han“ — det er selvfølgelig i dette Tilfælde ogsaa „hun“, hvad der desværre ikke gælder alle andre Steder — „finder sit Underhold uden Skade for det almindelige, kan Politiovrigheden affordre Rede og Rigtighed for, hvorledes han“ — og altsaa hun — „ernærer sig.“ Jeg tror virkelig, at den højtærede Justitsminister vil erkende, at her er et Tilfælde, hvor man maa sige, at vedkommende ikke søger sit Erhverv „uden Skade for det almindelige“, og at man maa sige, at selv om man ikke havde Spor af anden Lovbestemmelse end Løsgængeriloven, vilde man og kunde man anvende den ved særlig graverende, fremtrædende Tilfælde af Utugtserhverv — og selv fra det Standpunkt, som jeg staar paa, tror jeg at maatte fastholde, at det heller ikke vilde være urigtigt at gøre det. Hvad er det legislatoriske Formaal med Løsgængerilovgivningen? Ja, man kan jo udtrykke det med en mild, socialistisk Betragtning, som vi kende den fra Professor Goos's Forelæsninger over Almindelig Retslære, at det er et almindeligt Synspunkt, at enhver skal søge lovligt Erhverv, at vort Samfundsarbejdes Interesse kræver, at ingen har Lov til at være Lediggænger, og det har vel ogsaa været noget medbestemmende for Lovgivningen; men vi vide alle sammen, at det, der ligger bag ved Straffebestemmelserne for, og det, som er Hovedmotivet til Lovbestemmelserne